

Ezen a portréképen egy nő néz az objektívbe. Feltűnő, magas arccsontokkal, telt ajkakkal és szinte fekete szemekkel. A fény a homlokát és az orrnyergét kapja el, az arca jobb oldala árnyékban van.

Részletesen kimunkált fejdísz visel. A feje mindkét oldalán, a szemei mellett, kamerának látszó kerek szerkezetek vannak, közepükön kör alakú vörös fényekkel, amelyek a nézőre irányulnak. Az eszközöket drótoknak látszó, növényzsárszerű vezetékek kötik össze. A feje tetején halvány, mohaszerű ovális alakzatok csoportosulnak. Úgy néznek ki, mintha virágok bimbói, vagy akár gombák lennének.

Világos színű, magas nyakú blúzt visel. Olyan, mintha zöld moha és fű nőne magából az anyagból. Ez a lebilincselő és szokatlan alak egy fekete háttér előtt áll, a technika és a természet szimbiózisa.

A nevem Heidi Rondak, és divatfotós vagyok. És bár ez a kép úgy néz ki, mint egy fénykép - sőt, egy kicsit még a saját munkáimra is hasonlít -, de valójában nem az. Nem volt fényképezőgép, nem volt stúdió, és a középpontjában álló modell nem létezik.

Ezt a képet ugyanis 2024. januárjában mesterséges intelligenciával - vagyis AI-val - készítettem.

A generatív mesterséges intelligencia szoftverek segítségével írásos utasításokkal olyan képek hozhatók létre, mint ez. Ahhoz, hogy egy hasonló programmal egy ilyen képet hozzunk létre egyszerűen a "Képzeld el" felszólítással kell kezdenünk.

Ahogy a szó is sugallja, ez egy olyan utasítás, amely egy még nem létező világ vagy jövő megalkotását célozza. Igyekszem úgy használni, hogy egy olyan jövőt idézzek meg, amelynek minden technikai, környezeti és társadalmi reménye és álma egy képben egyesül.

A generatív mesterséges intelligencia abból tanul, ami már létezik. Ezeket a programokat pedig a már létező tartalmak és információk hatalmas gyűjteménye inspirálja - a sci-fitől kezdve, a filmeken és könyveken át sok más egyébig. Ennek eredményeképpen a lehetőségek tárháza, amit már most is képesek előállítani, szinte végtelen.

Az ehhez hasonló képek létrehozása megmutatja, hogy a mesterséges intelligencia milyen hatékony és lenyűgöző. E technológia megjelenése azonban kérdéseket és kihívásokat is felvet.

Az egyik ezek közül az a készítés, hogy újragondoljuk, mit is jelent a kreativitás, és hogyan használjuk ezt a kreativitást arra, hogy kifejezzük önmagunkat.

A kreativitás lényege abban rejlik, hogy képesek vagyunk a meglévő koncepciókat különböző módon kombinálni. Így valami újat tudunk elképzelni a már ismert ötletek és elemek összerakásával, hogy valami jövőbe mutatót, valami mást hozzunk létre.

Attól függően, hogyan tekintünk rá, a mesterséges intelligencia fenyegetést is jelenthet az emberi kreativitásra, ugyanakkor fokozhatja is azt.

És bár az általam használt program a vizuális megjelenítésre összpontosít, a generatív mesterséges intelligencia által megkérdőjelezzük az általunk használt szavakat is.

Ez azért van, mert az írott nyelvünket arra használjuk, hogy egy vizuális dolgot hozzunk létre. Ez lenyűgöző, mert kihívás elé állítja a szavak megértését és alkalmazását - különösen akkor, amikor a mesterséges intelligencia által generált kép nem azt a képet hozza létre, amit elképzeltünk.

A szavak jelentése erősen változhat; függ az egyéni meghatározásoktól, a szövegkörnyezettől és számtalan más tényezőtől. A mesterséges intelligencia programok gyakran túlságosan szó szerint értelmezik a szavakat, így kénytelenek vagyunk nézőpontot váltani és alkalmazkodni a gép tanulásához.

Egyeseket aggaszt az a sebesség, amellyel a mesterséges intelligenciát kifejlesztették és elterjesztették, de én optimista vagyok ezzel kapcsolatban.

Ez a kép is egy példa erre a pozitív szemléletre. Azt mutatja, hogy a természet mindig is az emberi identitás része lesz, még akkor is, ha a technológia még nagyobb szerepet játszik majd az életünkben. A technológia ezen a képen nem tolakodó, hanem belesimul az alkotásba, az ember és a környezete harmonikusan jelenik meg.

A kép talán legszokatlanabb része a nő fején viselt eszközök együttese. Úgy néznek ki, mintha szem alakú kamerák lennének, amelyek szimmetrikus arcának mindkét oldalán figyelnek. Magabiztos és erőteljes arckifejezése mégis azt sugallja, hogy ezek nem akadályozzák őt, sőt, inkább testének természetes részei.

A futurisztikus lencsék a nézőre merednek, és egy ismeretlen szándékot sejtetnek. Úgy érezhetjük, mintha a technológia figyelne minket, nem feltétlenül baljóslatú módon, talán azért, hogy tanuljon tőlünk, talán azért, hogy jobbá tegye az életünket.

A kép a különböző perspektívák összjátéka, amit a fotósok előszeretettel alkalmaznak. Talán egy nap az emberek a kamerákat kiegészítőként viselik majd, vagy a testre erősítik, hogy javítsák korlátozott látási képességeiket.

Bármit is hoz a jövő, azt fotósként nem tudom elképzelni a fényképezőgépem nélkül. És bármennyire is fejlődik a mesterséges intelligencia, soha nem fogja helyettesíteni a fényképezőgépeket. A gép nem kéri, hogy a képzeletünkre bizzuk magunkat, mert nincs is rá szüksége. Azt rögzíti, ami már ott van, ami valóságos és kézzelfogható.

Munkám során szeretek kísérletezni a mesterséges intelligenciában rejlő lehetőségekkel, mert hiszek abban, hogy javíthat a képeimen. A technológiát inkább az előkészítéshez használom segítségképpen, vagy a meglévő képek feljavítását végzem vele.

És bár a fotózást nem fogják felváltani a mesterséges intelligencia által generált képek, mégis arra inspirálhatnak minket, hogy még tovább feszegessük a képalkotás határait.

Mint a legtöbb eszköz, ez is arról szól, hogy mit kezdünk vele. A mesterséges intelligencia megkönnyítheti a koncepcióalkotás kreatív folyamatát, valamint a korai vizualizáció révén megerősítheti a kreatív szándékokat, még ha nem is javíthatja azokat.

Néha álmodom azokról a fotózásokról, amelyeket még nem állt módomban megcsinálni. Ilyenkor a mesterséges intelligenciához fordulok, hogy megalkossam a víziót róluk. Segít elképzelni egy olyan valóságot, ami még nem történt meg. Segít elképzelni a jövőt.